

„Prijatelju, pomakni se naviše!“

Čini se da Isus jako voli biti prisutan tamo gdje se blaguje, jesti i piti, raspravljati za stolom. To je činio sa svima, bez ikakvih podjela i diskriminacija, bilo da su to farizeji, pismoznanci ili pak javni grešnici. Činio je ono što su mu pripisivali njegovi neprijatelji optužujući ga da je “izjelica i vinopija, prijatelj carinika i grešnika” (Mt 11, 19). Za ljude koji su bili na dobru glasu u ono vrijeme bilo je nezamislivo sudjelovati na domijencima i blagovati za istim stolom s carinicima i grešnicima, inače ljudima na rubu društva, no Isus ne gleda kao što gledaju drugi, Isus ne osuđuje nego prihvaća i ljubi izgubljene.

Promatrajući jednom prigodom kako uzvanici biraju prva mjesta na gozbi, Isus uzima riječ i progovara u prispodobi. Kroz vrlo jednostavnu priču govori prisutnima onda, ali i nama danas, ono što je bitno. Čovjek, bez obzira kakav on bio i iz koje sredine dolazio, ima potrebu istaknuti svoju važnost, odnosno staviti se na mjesto koje misli da zaslužuje. No prispodoba iz evanđelja poučava kako u tome čovjek treba biti oprezan, kako treba biti ponizan jer se može dogoditi da se precijenimo, te zapravo svojom krivnjom budemo poniženi, odnosno da nam se pokaže koje je naše pravo mjesto.

Ono što Isus danas uči jest da čovjek koji se zna poniziti, koji prepoznaje svoju vrijednost, tj. koji pred drugima prihvaća da je malen uvijek biva uzvišen i za svoju poniznost nagrađen. Isus je svojim životom pokazao da su poniženja teška bez obzira od koga dolazila, ali su za čovjeka uvijek i blagoslov po kojima Gospodin daje mnoge milosti i po kojima čovjek doista postaje velik jer „jer – svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen, a koji se ponizuje, bit će uzvišen.“

vlč. Ivan Valentić
01.09.2013.